

[Palle Simonsen]

handlinger, som vi deltager i med en meget positiv holdning. Efter disse bemærkninger står det formentlig ganske klart, at vi må stemme imod VS' dagsorden.

Arentoft (FP):

Der er faktisk ikke noget at sige til, at befolkningen af og til må undre sig over, at vi ikke kan enes bedre herinde i folketinget om de forslag, der lægges frem. Som eksempel kunne jeg nævne forslag B 6, der blev fremlagt her allerede den 3. oktober af kommunisterne, og som gik ud på en omlægning af skattelovgivningen. Det starter med, at man skal have en skattefri bundgrænse på 40.000 kr. Ja men fremskridtspartiet har længe sagt, at vi skulle have en skattefri bundgrænse på 38.000 kr. Hvorfor skulle man så ikke kunne arbejde sammen om det?

Ja, hvis man kigger nærmere på tingene, vil man se, at forudsætningerne og midlerne er vidt forskellige. Hvis man kigger nærmere i kommunisternes forslag, vil man se, at de vil afskaffe rentefradragsretten, de vil have, at salg af malerier og andre værdigenstande skal beskattes, det skal registreres, hvad folk har liggende i bankbokse, og den slags ting, så derfor kan sådanne ting ikke samarbejdes.

Når jeg bruger dette eksempel, er det, fordi jeg har fået den pressemeddelelse, som venstresocialisterne sendte ud den 14. februar, og hvori de begrundet denne forespørgsel. Jeg vil gerne have lov til at citere lidt af den. Der står:

»I forsvarsministerens brev til forsvarsudvalget af 22/11 1979 hed det, at regeringen i januar ville fremlægge lovforslag vedrørende forsvarrets organisation m.v. for en periode, der starter med udløbet af det nuværende forsvarsforlig d. 31. marts 1981. Dette lovforslag er imidlertid ikke kommet. Regeringen har fremlagt et forslag om en ny forsvarsordning, men kun for udvalgte partier. Hele debatten monopoliseres af disse partier – med mediernes velvillige bistand – og et i den større sammenhæng ret underordnet spørgsmål om 0, 1½ eller 3 pct.s vækst gøres til det helt centrale.«

Faktisk kunne jo fremskridtspartiet med fuld ret have stillet den samme forespørgsel med den samme motivering, men det kunne vi ikke drømme om, og jeg skal begrunde hvorfor.

De udvalgte partier omfatter socialdemokratiet, venstre, det konservative folkeparti, centrum-demokraterne, kristeligt folkeparti og det radikale venstre, og især dette, at det radikale venstre er med, er faktisk meget interessant, når man tænker på, at det radikale venstre stemte imod forsvarsordningens videreførelse den 25. marts 1977. Der er noget skummelt i det, og det gør mig bekymret for, at forsvaret igen skal blive politisk kassebold. Når det radikale venstre er taget med, er det selvfølgelig for at klø dem på ryggen, fordi det er det ene af de to partier, nemlig det radikale venstre og socialistisk folkeparti, der i øjeblikket er regeringens politiske sikkerhedsnet, og i forsvarsspørgsmålet kan regeringen selvfølgelig ikke regne med SF. Men der er jo i forvejen bred opbakning bag forsvaret, både i befolkningen og i folketinget.

Fremskridtspartiet vil ikke ynkes, fordi vi bliver holdt udenfor indtil videre. Lad os se, hvad der sker. Vi lader de seks partiers repræsentanter holde 350.000 vælgere udenfor, og det må de så tage det moralske og det reelle ansvar for. Kun centrum-demokraterne, fremgår det af pressen og af, hvad vi har hørt fra centrum-demokraterne, har foreslået, at fremskridtspartiet skulle med i forhandlingerne.

Når ministeren taler om, at regeringen lægger vægt på et så bredt forlig som overhovedet muligt, var det nok relevant at spørge ministeren her, om det er, fordi ministeren blot regner med fremskridtspartiet som positivt stemmekvæg – ministeren ved jo udmærket, hvor han har fremskridtspartiet. Men at drøfte regeringens planer for det danske forsvar i de kommende fire år er på nuværende tidspunkt som for de blinde at tale om farverne. Der er et oplæg fra langtidspanlægningsgruppen, og det skal udformes i lovforslag af regeringen, som åbenbart ikke kan klare det alene. Men før dette lovforslag ligger på bordet, kan den politiske debat ikke føres på sagligt grundlag, og derfor er det, der gøres i disse dage, når forsvaret debatteres på grundlag af, hvad der ligger på bordet, faktisk helt forrykt.

Der tales om 0 pct., 1½ pct.- og 3 pct.-løsninger, men det er jo ikke et spørgsmål alene om kroner og øre. Det er i lige så høj grad et spørgsmål om, hvordan vi får et troværdigt forsvar, og så regne ud, hvad det koster, og derefter tage stilling. Det ville væ-